

CARL ANDRE
Satier: Lead on Copper

9 maart – 12 april 2012

Als belangrijk vertegenwoordiger van de “Minimal Art”, naast Sol LeWitt, Donald Judd, Robert Morris en Dan Flavin, stelt Carl Andre vanaf het midden van de jaren 60 een totaal vernieuwende visie voor. Het is niet overdreven te stellen dat hij de perceptie van de sculptuur in termen van vorm en structuur diep veranderd heeft. Carl Andre staat bekend voor zijn grote sculpturen bestaand uit metalen platen die direct op de grond geplaatst worden en waarop de bezoeker vrij kan lopen. Met deze werken elimineert hij vrijwel letterlijk het volume dat de beeldhouwers van alle tijden gezocht of gemodelleerd hebben. Door op paradoxale wijze het ruimtelijke aspect van een werk te beklemtonen (hij geeft de vloer een vloer in bepaalde zin), opent hij eveneens het veld van de meervoudige interpretaties over wat een werk is en over de verhouding die mensen er gewoonlijk mee hebben.

Carl Andre gebruikt banale industriële materialen (koper, lood, zink, aluminium, magnesium, maar ook cement, plastic en hout) en het werk getoond in de wonderkamer ontsnapt niet aan deze vaststelling gezien de titel *Satie: Lead on Copper* (lood op koper). Het doel van Andre is dus niet het onderzoeken van enige decoratieve functie, aangenaam of spectaculair. In zijn werk zit eerder een afwezigheid van decoratieve elementen en armoede in de gebruikte materialen, gecompenseerd door de wil een nieuwe perceptie te doen ontstaan bij de kijker. Door hem te betrekken bij het werk (door hem toe te laten rond het werk te wandelen, of beter nog het werk te betreden), biedt hij de mogelijkheid een ruimte op een nieuwe wijze te begrijpen.

Het werk hier voorgesteld heeft bescheiden afmetingen, maar betwist desalniettemin de gangbare presentatie van een werk, en onderlijnt het cruciale belang van de leegte voor elke driedimensioneel werk. Dit gezegd zijnde voelt Andre zich niet verwant met het symbolisme waarmee zijn werk regelmatig geassocieerd wordt. Zijn werk is was het is. Industriële materialen die de methodes van de industriële productie weerspiegelen. Door zijn werk op de grond te plaatsen weet Andre dat hij het risico loopt dat er beschadiging optreedt na verloop van tijd, maar hij heeft minder interesse voor de levensduur van het werk dan voor de gecreëerde situatie ervan, die de kijker betreft. De creativiteit en complexiteit van het werk van Carl Andre zijn absoluut fascinerend en kan niet volledig tot uitdrukking worden gebracht door het sobere werk hier voorgesteld. Desalniettemin werd ervoor gekozen specifiek dit werk te tonen omdat het evidente relaties weeft tussen de tentoonstellingen van Katrín Sigurdardóttir en Sarah Bostwick, en ook omdat het om een soort nulpunt van de sculptuur gaat, wat volledig tot zijn recht komt in een “curiositeitenkabinet” half onder de grond.